

AGG NŐK HÁZA

Nyomorékok mind, de mind különböző szinten. Az elit maga öltözik és csinosítja magát, mankós járóbeteg, képes arra, hogy végigolvassa könyvét, vagy lassú mozdulatokkal könnyű szonátát játsszon. (De tán épp ez a testi szabadság lelki csapásuk: értve, mi történt, s miért, gyűlöletes mogorvaságuk nem oldódik könnyben.) Utánuk gördül az átlag, a többség, tolókoksin — eltűrik a tévét és kegyosztó gyógyászok vezetése alatt közösen dalolnak, aztán a Pokol tornácán motyogók jönnek és végül a végleg-beszámíthatatlanok, akik oly mában-élők, oly bűn- és képtelenek mint a növényzet, melyet parodizálnak. (A növény is izzadhat bőven, de magát nem szennyezi be.) Ám van egy közös kötelékük: az ő idejükben a világ, fonákul bár, teresebb volt, szemre üdébb, és Véneinek jutott hallgatóság s időtlen őrhely. Akkor a gyermek mama-űzötten a Nagyinál lelt menedékre, mesére, s új önbecsülésre. Manapság mindannyian tudjuk, mit várhatunk, de az ő nemzedékük az első, mely így fonnyad el, nem otthon, de számozott kórtermekbe utalva, a lelkiismeretből kirakva, mint kínos poggyász.

Míg megyek a metrón
félórás látogatásra, felidézem fényes
aranykora pompáját, mikor vele a week-end
nem derék munka, de várható gyönyör volt.
Ridegség-e azért könyörögnöm — ahogy ő is
ezt teszi, tudom — hogy az a Természet vagy az Isten
fájdalom nélkül, gyorsan mentse fel földi szerepkörétől?

ORR ÉS ÍNY

Nem szkeptikus az orr s az íny,
nem töpreng ítéletein,
ha külvilági tényhez ér,
rögvest dicsér vagy elítél:
korral az izlés változó bár,
de változva a korral jól jár.

A mienkénél többnyire
többet tud az állat ínye,
állat mégsem élheti át
egy ebéd misztériumát,
mely szerelmet szül, reményt érlel
vegyi összhang bűvöletével.

FÜL ÉS SZEM

Halk vagy hangos, amit közöl
a fül, s nem távol vagy közel,
minden hallott tény és eset
csak múlandóság, átmenet:
ugatás, sortűz és kacaj
tán szívenüt, tán annyi baj.

A Valaha s Valamikor
szemléletünkben összeforr,
a látott domb helyén marad,
de jósol nagyobb távokat,
a látvány mind így nyújtja át
a *tovább* boldog tudatát.

TÖRMELEKEK, I.

Ki festhetné le
Kálvint, Pascalt vagy Nietzschét
rózsás, dundi gyerekek?

* * *

Mert nem volt szerető anyja,
Descartes elválasztotta
az észet az anyagtól.

* * *

Régi zarándokoknak
szent volt a Tér, míg a repcsi
véget nem vetett e badarságnak.

* * *

A fa mindig megdőbben,
ha orkán inzultálja,
de sosem kérdi okát.

* * *

A folyó előbb-utóbb
mind óceánba jut,
s az ember illő időben
halálos ágyba, de
egyik sem ambicionálja.

* * *

Az Ifjúság — s a Sajtó — izgatott, ha
a Természet dilizik, de az Öregkor
szerint a földrengés, az ár, a vulkán
vulgáris aktus.

* * *

Asztalaink, székeink, heverőink
tudják rólunk, amit
szerelmeink nem tudhatnak.

* * *

Csak Mást érinthetünk meg:
ha lábamat cirógatom,
az nem én vagyok, de a lábam.

Az öröm perceiben
mindnyájan csóválható
farkakra vágyunk.

* * *

Kifejlésünk mért rabolja el
tőlünk a bőgést,
a gyermek égi hatalmát?

* * *

Amikor kicsi voltam . . .
E befejezetlen szólás
miért gyötör úgy most?

* * *

Érzékeiből
nem okulhat a fáradt:
csak általános érzésekre képes.

* * *

Hebeg a hazug szó,
de a statisztikus
számai nem pirognak.

* * *

Az erény többbe kerül
a gonoszságnál, ám az
őrület nála is drágább.

* * *

Kozmikus apróságok
vagyunk, de egyikünk sem
lényeg-nélküli lény.

* * *

Mi a Halál? Kisebb
egyszerűbb életékké
porladó Élet.

* * *

Külsőnk szerint ítél meg
az Isten? Gyanítom,
hogy ez is módszere.

TÖRMELEKEK, II.

Automaták volnánk, de a verstan gondolatokra
kényszerít és letöri én-tudatunk vasait.

* * *

Szürrealisták, nem! Hisz akárcsak a próza, a józan
észből nő ki a vers, bármilyen esztelen is!

* * *

Azt gyanitom: versben ma csak úgy hihető a komolyság,
hogyha a kómikum is benne (mögötte) lapul.

* * *

Két verset kértek ma, de én csak e sort tudom írni:
Drága szivem, soha már! Még nem, arany bogaram!

* * *

Mért oly unalmas a pornográfia? Mert sose lep meg.
Mint emlős keveset tud csak az emberi faj.

* * *

Én a Szabadság híve vagyok: nem tetszik a cenzor:
ám ha helyén ülnek, zengene zord szigorom.

EÖRSI ISTVÁN fordításai

ELŐRELÁTHATLAN SORSSZERŰSÉG

Itt van újra veselkedő leveleivel, karattyoló madaraival a tavasz,
hogy újra felidézze az első igazi Eseményt, a
valódi Véletlent, az Egyszerit, mikor a Kozmosz
parányi szeglete megadott némi sportszerű esélyt
valami őseredeti Szubsztanciának, mely halhatatlan
volt s önmagából megélő, nem ismerte csak vak élményét
az ütközésnek, s merő merészségből ingerelhetővé
lépett elő, oly Énné, mely Világot kívánt,
s egy Nem-Ént az Én köré, melyből megújulhatott új
szabadsággal s kinevelhette magának az új törvényt, halálát.
Az élők ettől kezdve, hogy fennmaradjon, folyvást
akarnia kellett a változást, magának s a többieknek,
örök veszélyben élve.